

РЕШЕНИЕ

№. 244

гр.София, 05 февруари 2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, трето наказателно отделение, в открито съдебно заседание на десети декември две хиляди и деветнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ:ДАНИЕЛА АТАНАСОВА
ЧЛЕНОВЕ:АНТОАНЕТА ДАНОВА
МИЛЕНА ПАНЕВА

при участието на секретаря Невена Пелова
и прокурора от ВКП Атанас Гебрев
след като изслуша докладваното от съдия ДАНОВА наказателно дело № 970/2019 г.
и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по касационен протест, депозиран от Апелативна прокуратура- гр.София и касационна жалба, подадена от подсъдимата А. Б. Р., чрез защитника ѝ адв.Т., срещу решение №133 от 28.03.2019 г., постановено по внохд № 554/2018 г. по описа на Софийски апелативен съд, НО.

В протеста се релевира касационното основание по чл.348 ал.1 т.3 от НПК, като се излагат съображения относно неправилност в оценката на въззивната инстанция досежно част от приетите смекчаващи отговорността обстоятелства, а именно: чистото съдебно минало на подсъдимата, високият ѝ образователен ценз, добрите характеристични данни в служебно отношение. Твърди се, че са налице и други неотчетени от апелативния съд отегчаващи обстоятелства като продължителния професионален стаж, завишаващ личната ѝ обществена опасност и мотива за извършване на престъплението. В заключение се изгражда извод за липса на предпоставки относно приложението на чл.55 от НК. Изразява се несъгласие и с изводите на решаващия съд за неналагане на предвиденото в нормата на чл.282 ал.2 от НК наказание по чл.37 ал.1 т.6 от НК. Моли се да бъде отменено въззивното решение и делото върнато за ново разглеждане с цел увеличаване размера на наказанието лишаване от свобода при условията на чл.54 от НК, както и налагане на наказание по чл.37 ал.1 т.6 от НК.

В жалбата на подсъдимата, депозирана чрез защитника ѝ адв. Т. са наведени касационните основания по чл.348 ал.1 т.1 и т.2 от НПК. Оплакването за допуснати нарушения на процесуалните правила се свързва с твърдение за недопустима

подмяна на преки доказателства /обясненията на подсъдимата/ с косвени такива от страна на апелативната инстанция, която освен това си е послужила и с предположения; за липса на обсъждане на възраженията на защитата по отношение изискуемата се за престъплението по чл.282 от НК специална субективна цел. Претенцията за нарушение на материалния закон се свързва с обективна несъставомерност на инкриминираното престъпление по чл.282 от НК, а именно липса на нарушение на служебни задължения, тъй като възведената като запълваща бланкетния състав правна норма- чл.9 ал.1 от ЗСВ не създава задължения за редовия магистрат, както и субективна несъставомерност, изразяваща се в липса на специалната цел –да набави облага за св.К.. Твърди се, че не са налице и квалифициращите обстоятелства по чл.282 ал.2 от НК, тъй като подсъдимата не представлява лице, заемащо отговорно служебно положение, както и че не са причинени значителни вредни последици, доколкото ако са налице такива, то те не са причинени от Р., а от св. Д.. Моли се да бъде отменено въззивното решение, алтернативно- подсъдимата да бъде призната за невиновна.

В допълнението към касационната жалба, изготвено лично от подсъдимата Р., са развити подробни съображения в подкрепа претендираните касационни основания. Досежно изразеното недоволство, свързано с нарушение на материалния закон се сочи, че :1. подсъдимата не притежава качеството на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение; 2. не е нарушила служебните си задължения, визирани в чл.9 от ЗСВ, защото цитираната разпоредба е обща; 3. не е разгледала и решила гр.дело №484/2009 г., тъй като е извършила само действия по администриране на исковата молба, от които не са възникнали вредни последици; 4. от деянието не са настъпили значителни вредни последици, а настъпилите последици са законосъобразни; 5. липсва специалната цел по чл.282 ал.1 от НК, доколкото св.К. е получил сума, която му се е дължала. Твърдението за допуснати съществени процесуални нарушения се свързва с : 1. нарушено право на защита, тъй като първоинстанционният съд не е съобразил, че производството е следвало да бъде разгледано по реда на чл.368 ал.1 от НПК /отм./; 2. подсъдимата е била лишена от участие в процесуалното действие по предявяване на наказателното производство на досъдебното производство, което е препятствало възможността ѝ да прави възражения, бележки и искания- нарушение което не е било констатирано нито от първоинстанционния, нито от въззивния съд.; 3. делото е разгледано от незаконен състав както на първата, така и на въззивната инстанция; 4. допуснати нарушения на изискванията на чл.14 от НПК за обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото, включително превратно тълкуване във вреда на подсъдимата Р. на показанията на св. Г. и подценяване на информацията, съдържаща се в показанията на св.Й. и св.П. ; 5. липса на мотиви към въззивното решение във връзка с отсъствието на отговор на възражения на защитата. В заключение се твърди, че изводът на предходните съдебни инстанции, че подсъдимата е подменяла протоколи за случайно разпределение на преписки и дела и в частност на преписка №2820, съответно гр.д. №484/2008 г. на РС-Видин , почива на предположение.

Постъпило е възражение от Апелативна прокуратура-гр.София срещу касационната жалба и допълнението към нея, в което е взето отношение по поставените в двата процесуални документа въпроси. Изразено е становище за неоснователност на твърденията на подсъдимата, че не е годен субект на престъплението по чл.282 ал.2 от НК, че не е нарушила служебните си задължения, визирани в чл.9 от ЗСВ, че липсва специалната цел за облагодетелстване на друго лице, както и че причинените вредни последици са в резултат на чуждо поведение, а не на действията на А. Р.. Оспорени са и претенциите за допуснати съществени процесуални нарушения, като са изложени собствени аргументи в посока тяхното оборване.

В срока по чл.351 ал.4 от НПК е постъпило допълнение към касационната жалба, изготвено от упълномощения защитник на подсъдимата –адв.М.. В писмения документ е направено разграничение на отделните форми на изпълнителното деяние по чл.282 ал.1 от НК, като е посочено, че вземайки на свой доклад „чуждо“ дело, Р. е осъществила изпълнителното деяние „превишаване на власт или права“, каквото обвинение обаче няма. На следващо място са изложени съображения и за: липсата на специална цел, доколкото набавената в случая облага не е незаконна, тъй като св.К. не е получил нещо, което не му се следва, а е била удовлетворена една негова основателна претенция ; характера на нормата на чл.9 ал.1 от ЗСВ, която според защитата не установява правило за поведение и няма самостоятелно значение; съставът на САС е излязъл извън рамките на обвинението касателно настъпилите значителни вредни последици ; липса на причинна връзка между инкриминираното деяние и приетите за настъпили значителни вредни последици.

В съдебното заседание пред ВКС представителят на Върховна касационна прокуратура поддържа протеста по изложените в него съображения и с направеното искане- отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане.

Защитникът на подсъдимата А. Р.- адв.М. моли да бъде уважена касационната жалба по съображенията, посочени както в нея, така и в двете депозирани допълнения. Поставя акцент на твърдението за обективна и субективна несъставомерност на инкриминираното престъпление по чл.282 ал.2 във вр.с ал.1 от НК, както и за незаконност на въззивния съдебен състав. Моли подсъдимата да бъде призната за невиновна, алтернативно- да бъде оставен без уважения касационният протест, а решението на апелативния съд потвърдено, в случай, че жалбата се приеме за неоснователна.

Подсъдимата А. Р. не се явява в съдебното заседание, поради което не взема становище.

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД, трето наказателно отделение като обсъди доводите, релевирани в касационната жалба и протест, становището на страните от съдебното заседание и извърши проверка на атакувания въззивен съдебен акт в рамките на правомощията си, установи следното:

С присъда №33 от 19.02.2018 г., постановена по нохд 4962/2016 г., Софийски градски съд е признал подсъдимата А. Б. Р. за виновна в това, че в периода от

20.03.2009 г. до 27.04.2009 г. в [населено място], в качеството си на длъжностно лице, което заема отговорно служебно положение- съдия в Районен съд- гр.Видин, нарушила служебните си задължения, визирани в чл.9 ал.1 от ЗСВ, като взела за разглеждане и решаване като съдия-докладчик искова молба с вх.№ 2802/2009 г. по описа на РС- гр.Видин, която съгласно програмата за случаен избор била разпределена на съдия-докладчик Д. Д. при РС-гр.Видин и по която в последствие било образувано гр.д.- №484/2009 г. по описа на РС-гр.Видин, с цел да набави облага за друго- сумата от 1000 лв. за К. Б. К. и от деянието са настъпили значителни вредни последици, изразяващи се в увреждане на законосъобразното и нормално протичане на съдопроизводството, сериозно накърняване авторитета на съда и намаляване на доверието на обществото във функционирането на съдебната система, поради което и на основание чл.282 ал.2 във вр.с ал.1 във вр.с чл.55 ал.1 т.1 от НК я е осъдил на шест месеца лишаване от свобода, чието изтърпяване на основание чл.66 ал.1 от НК е отложил с изпитателен срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила, като я е оправдал да е нарушила служебните си задължения, визирани в т.1 и т.2 от Заповед №98/19.06.2006 г. на Председателя на РС-гр.Видин и в т.т.1, 3, 4, 8, 13 от Правила за случайно разпределение на делата в РС-гр.Видин, утвърдени от Административния ръководител- Председател на РС-гр.Видин, в сила от 10.02.2009 г., както и да е извършила престъплението с цел да набави за себе си облага- сумата от 1000 лв.

Със същата присъда подсъдимата А. Р. е била призната за невиновна и на основание чл.304 от НПК оправдана по обвинението ѝ за извършено престъпление по чл.302 т.1 б. „б“ във вр.с чл.301 ал.3 във вр.с ал.1 от НК.

В тежест на подсъдимата са били възложени направените по делото разноси.

По протест на прокуратурата /с искане за осъждане на подсъдимата по обвинението по чл.302 от НК, увеличаване размера на наложеното ѝ наказание лишаване от свобода за престъплението по чл.282 ал.2 от НК, както и налагане на наказание по чл.37 ал.1 т.6 от НК/ и по въззивна жалба на защитника на подсъдимата, пред Софийски апелативен съд е било образувано внохд №554/2018 г., приключило с решение №133 от 28.03.2019 г., с което първоинстанционната присъда е била потвърдена изцяло.

Касационният протест и касационната жалба са НЕОСНОВАТЕЛНИ.

На първо място е необходимо да се отбележи, че предмет на касационна проверка е решението на апелативния съд, с което е потвърдена първоинстанционната присъда, но само в частта относно осъждането на подсъдимата А. Р. за престъплението по чл.282 ал.2 във вр.с ал.1 от НК. Това е така, тъй като досежно частта от въззивното решение, с което се потвърждава оправдаването на подсъдимата по обвинението по чл.302 от НК, липсва касационен протест.

Преди да се занимае с доводите по съществуващото на делото, настоящият касационен състав счита, че следва да изложи съображенията си относно

направените от подсъдимата и нейния защитник оплаквания за допуснати съществени процесуални нарушения, някои от които от категорията на абсолютните, тъй като тяхното наличие неизбежно би довело до отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане.

В принципен план, нарушения, свързани със законността на съдебния състав, постановил присъдата на първата инстанция или решението на въззивната, са от категорията на абсолютните процесуални нарушения. Твърдението на касатора обаче за наличие на незаконен състав и на двете решаващи съдебни инстанции, е неоснователно.

Действително от протоколите от съдебните заседания, проведени на 27.02.2017 г. /л.167 от съд.дело/, 23.05.2017 г. /л.183 от съд.дело/, 28.03.2017 г. /л.216 от съд.дело/ и 25.04.2017 г. /л.254 от съд.дело/ пред Софийски градски съд, в които е даден ход на делото и са събрани доказателства, се установява, че в титулната част на първите два цитирани протокола като съдебен състав е вписан –председател А. А. и съдебни заседатели М. Н. и Р. В., а във вторите два –за председател А. А. и съдебни заседатели Й. С. и С. К.. Съдът е констатирал това несъответствие и с определения от 31.05.2017 г. и от 05.06.2017 г. по реда на чл.311 ал.2 от НПК е допуснал поправка, като вместо вписаните в титулната част на протоколите от 28.03.2017 г. и от 25.04.2017 г. съдебни заседатели Й. С. и С. К. е постановил да се чете действително участвалите в разглеждане на делото съдебни заседатели М. Н. и Р. В.. В мотивите на определението, изготвено и подписано от съдебния състав-председател А. А. и съдебни заседатели М. Н. и Р. В., се посочва, че се касае за техническа грешка при изписването, допусната от секретар Д. Г., като вместо действително участвалите съдебни заседатели М. Н. и Р. В. са били вписани съдебните заседатели, взели участие в първото по делото заседание Й. С. и С. К., когато не е бил даден ход.

За да аргументира искането си за връщане на делото за ново разглеждане, поради незаконен състав, подсъдимата Р. е посочила съдебна практика на ВКС. Част от нея обаче /Р 581/28.12.2009 г. по н.д. 595/2009 г. на ВКС, трето н.о. и Р №19/20.02.2015 г. по н.д.1678/2014 г. на ВКС второ н.о./ не показва идентичност между разгледаните в тези решения хипотези и настоящия случай. В тях се касае до разглеждане на делото в непълнен състав- за непълнота на съдебен протокол, която е осуетила възможността за проверка на обстоятелствата дали делото е разгледано от законен състав с оглед броя на членовете на колегиалния орган. Третото решение /Р № 456 от 27.11.2009 г. по н.д. №422/2009 г. на ВКС, трето н.о./, на което се позовава жалбоподателката, се отнася до хипотезата, в която съдията-докладчик, участвал в съдебното заседание е различен от вписания в решението съдия-докладчик.

За разлика от тези три решения, в които посочения недостатък е констатиран едва от ВКС, поради което последният не е имал друга процесуална възможност освен да приеме наличието на незаконен състав с произтичащите от това процесуални последици, по настоящото дело още първоинстанционният съд е установил несъответствието при изписване на съдебните състави и е направил

необходимото, за да го отстрани. Касае се не до разглеждане на делото от различни съдебни състави, което е важно за преценката дали съдебният състав, разгледал и решил делото е незаконен или не, а до техническа грешка при изписването на имената на съдебните заседатели, като посочената причина за случилото се, е напълно възможна. Освен това определенията, с които е извършена поправка на протокола са били докладвани на подсъдимата и защитника ѝ в съд.заседание на 14.07.2017 г., които не са оспорили законността на съдебния състав.

С оглед изложените съображения, настоящият касационен състав приема, че не следва да се абсолютизира невъзможността от поправка на техническа грешка в протокол от съдебно заседание, като преценката дали се касае за техническа грешка и дали е допустимо нейното поправяне от съда, който я е допуснал, е необходимо да се извършва от горната инстанция във всеки конкретен случай. По настоящото дело липсва обосновано съмнение за това, че е нарушен принципа за неизменност на съдебния състав от започване до завършване на съдебното заседание, което би осмислило наличието на абсолютното съществено процесуално нарушение-незаконен състав.

На следващо място се твърди, че съставът, разгледал и решил делото като въззивна инстанция е незаконен, тъй като през част от времетраенето на производството пред САС, председателят на съдебния състав съдия М.М. е била член на Комисията по атестирането и конкурсите /КАК/ към Съдийската колегия /СК/ на ВСС, поради което е липсвало законово основание същата да участва в разглеждане на делото след датата на конституиране на Комисията- 05.10.2018 г. В тази насока следва да се посочи, че изборните членове на КАК към СК на ВСС не губят качеството си на съдии за времето, през което те изпълняват задълженията си в Комисията. Аргумент в подкрепа на горното е и цитираната от подсъдимата разпоредба на чл.37 ал.4 от ЗСВ, според която те изпълняват задълженията си с откъсване от работата. Откъсване от работата не означава загуба на правомощията, които съдиите имат по закон. Целта на „откъсване от работата“ на изборните членове на КАК е да се насочат усилията им към своевременно и ефективно осъществяване на дейността на Комисията, като не се създават затруднения на тези членове повече от необходимото. След като изборните членове на КАК не губят качеството си на магистрати по време на изпълнение на задълженията си в Комисията, то на това основание не може да се приеме, че въззивното производство е разглеждано от лице, което не е било съдия, респективно, че съдебният състав е бил незаконен.

По-нататък наличието на незаконен състав на въззивната инстанция според касатора, се обосновава с произнасянето на член-съдия от съдебния състав по мярка за процесуална принуда- забрана за напускане пределите на страната. Това произнасяне /нчд №3758/2013 г. на СГС/ е било повод в съдебното заседание на 13.02.2019 г. подсъдимата Р. да направи искане за отвод на този съдия, като съдът с мотивирано определение го е отхвърлил. Произнасянето по нчд №3758/2013 г. не поставя под съмнение непредубедеността и незаинтересоваността на съдията от изхода на делото. Изграждането на извод за наличие на обосновано предположение

за извършено престъпление по чл.316 от НК /прекратено по давност/ и посочването на подкрепящите го доказателства, сами по себе си не дават основание да се приеме, че съдията е взел предварително решение по виновността на лицето. Нещо повече, след промените в НПК –отмяната на чл.29 ал.1 т.1 б. „г“ НПК и промяната в чл.270 ал.2 НПК / ДВ бр.63 от 2017 г./ произнасянето по обосноващото предположение по мярката за неотклонение на досъдебното и съдебното производство не е основание за отвод на съдебния състав.

Следващото оплакване на подсъдимата Р. е свързано с проведената процедура по чл.368 ал.1 от НПК /отм./ и несъобразяването ѝ от първоинстанционния съд. Прочитът на материалите по делото сочи, че на 02.07.2015 г. подсъдимата е подала до съда молба по чл.368 от НПК /отм./. Молбата е разгледана, намерена е за основателна и с определение от 09.07.2015 г., съдът е върнал делото на прокурора, предоставяйки му възможност в тримесечен срок да го внесе за разглеждане в съда с обвинителен акт, с предложение за освобождаване на обвиняемия от наказателна отговорност с налагане на административно наказание или със споразумение за решаване на делото, или да прекрати наказателното производство. В тримесечния срок, на 08.10.2015 г. прокуратурата е внесла за разглеждане обвинителен акт, по който е било образувано съдебно производство. Последното е било прекратено от съдията-докладчик, поради допуснати съществени процесуални нарушения на досъдебното производство. Срещу това разпореждане е бил подаден протест от прокуратурата, като с определение от 13.10.2016 г. Софийски апелативен съд е потвърдил протестиращия съдебен акт. На 09.11.2016 г. /в едномесечния срок от постановяване на определението, с което спора окончателно е бил решен/ е бил внесен обвинителен акт, по който е образувано нохд №4962/2016 г. След извършване на необходимата проверка по чл.248 ал.2 от НПК /отм./, включително и за допуснати отстраними съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване процесуалните права на обвиняемия и неговия защитник, съдията-докладчик, с разпореждане от 17.11.2016 г. е насрочил делото за разглеждане. С това процедурата по чл.368 от НПК /отм./ е приключила. Въпреки това в съдебното заседание, проведено на 27.02.2017 г. , по искане на защитата на подсъдимата, съдебният състав отново се е занимал с твърдения за допуснати процесуални нарушения, едно от които е свързано с непредявяване на разследването лично на подсъдимата, което е било отхвърлено като неоснователно с изложени подробни мотиви. Сега, пред касационната инстанция отново се отправя това възражение.

ВКС намира, че преди всичко следва да отбележи принципните си съображения по този въпрос, а именно: непредявяване на материалите на досъдебното производство на обвиняемия и неговия защитник е сред онези нарушения, които могат да бъдат компенсирани в съдебната фаза на процеса. Един от основните принципи, залегнали в НПК /чл.7 ал.1 и 2/ е, че съдебното производство заема централно място в наказателния процес, а досъдебното производство има само подготвителен характер. Това означава, че в съдебното производство се събират и проверяват доказателствени материал в условията на пълно разгръщане на основните принципи на наказателния процес-

непосредственост, устност, състезателност, публичност. Не съществува каквато и да е било пречка в тази фаза на процеса да се събират нови доказателства, както по искане на страните, така и служебно от съда, да се подлагат на проверка вече събрани на досъдебното производство доказателства, да се извършват нови процесуално-следствени действия или да се преповтарят вече осъществени такива /изключение правят тези, които са уникални по своя характер/. В този смисъл довода на подсъдимата, че е била лишена от възможност да прави искания по доказателствата и възражения на досъдебното производство, не може да бъде възприет, доколкото тя е разполагала с тази възможност и в съдебната фаза на процеса. А що се отнася до непредявяване на материалите на досъдебното производство лично на подсъдимата и упълномощения ѝ защитник /а на резервен такъв/, в решение на СЕС (голям състав) от 5 юни 2018 година по дело С-612/15 с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Специализирания наказателен съд (България) с акт от 11 ноември 2015 г., в рамките на наказателно производство срещу Н. Колев, М. Христов, С. Костадинов, Съдът е постановил, че член 7, параграф 3 от Директива 2012/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2012 година относно правото на информация в наказателното производство /Член 7 от същата директива е озаглавен „Право на достъп до материалите по делото“/, трябва да се тълкува в смисъл, че националният съд следва да се увери, че на защитата е предоставена ефективна възможност за достъп до материалите по делото, като при необходимост този достъп може да се предостави след внасяне на обвинителния акт в съда, но преди съдът да започне да разглежда обвинението по същество и преди началото на пренията пред него, или, когато в хода на производството са представени нови доказателства по делото, след началото на тези прения, но преди съвещанието, при условие че съдът вземе всички необходими мерки, за да гарантира спазването на правото на защита и справедливия процес“.

От тълкуванията, дадени в цитираното решение е видно, че правото на достъп до материалите по делото може да се осъществи и в по-късен момент- в хода на съдебното производство, стига да се гарантира правото на защита и справедливостта на процеса. По настоящото дело непредявяването на материалите на досъдебното производство лично на подсъдимата е било компенсирано от решаващия съд. Това е видно от приложения към първоинстанционното производство контролен лист, удостоверяващ, че подсъдимата Р. е вземала делото за запознаване 7 пъти, като първите два са били преди да бъде даден ход. Следователно, съдът е взел необходимите мерки да осигури правото ѝ на достъп до материалите по делото и по този начин е гарантирал спазването на правото на защита и справедливостта на процеса.

Не се констатира и претендиращия порок –липса на мотиви към въззивното решение, намерил израз в необсъждане на възраженията на подсъдимата и нейния защитник. Съдържанието на атакувания въззивен акт отговаря на изискванията, визирани в нормата на чл.339 ал.1 и 2 от НПК. Апелативният съд е отразил приетата от него фактическа обстановка, извършил е анализ и оценка на

доказателствата и доказателствените източници, подробно е обосновал правните си изводи, както и наложеното на подсъдимата наказание и е отговорил на направените възражения. ВКС би се съгласил с възражението на защитата, но само ако липсва изобщо обсъждане на направените в жалбата и пледоариите доводи и възражения, или ако обсъждането им от съда е дотолкова повърхностно и декларативно, че на практика се приравнява на липсва на такова. В конкретния случай не се констатира подобно нарушение, допуснато от апелативния съд. Последният е изпълнил задълженията си да посочи основанията, поради които не приема доводите, изложени в подкрепа на жалбата, като аргументацията му е детайлна, почиваща на доказателствата по делото и формалната логика. Вярно е, че при отговора на някои от възраженията, апелативният съд се е позовал на аргументите на първостепенния съд, но това не опорочава мотивите му, доколкото същите възражения са били правени и пред градския съд, който ги е обсъдил задълбочено, изчерпателно и вярно. В този случай за въззивната инстанция не остава друга възможност, освен да сподели изложената вече аргументация.

В заключение, изготвеният въззивен съдебен акт отговаря на изискванията за съдържание, разписани в нормата на чл.339 ал.1 и 2 от НПК.

Във връзка с довода на жалбоподателката за извършено нарушение на чл.13 и чл.14 НПК от страна на въззивната инстанция, настоящият касационен състав приема следното: При проверката и оценката на доказателствените източници, въз основа на които са изведени значимите за обективната и субективна съставомерност на поведението на подсъдимата Р. обстоятелства, са спазени изискванията на чл.13 , чл.14 и чл.107 ал.5 от НПК, поради което не са налице пороци, които да поставят под съмнение правилността на формиране на вътрешното му убеждение. Не се набелязва превратна или противна на формалната логика преценка на доказателствата и доказателствените средства, не са подценени/надценени едни доказателства за сметка на други, нито пък са оставени без внимание доказателствени източници, важни за изясняване на обстоятелствата от предмета на доказване. Твърдението, че е налице недопустима замяна на преки доказателства, каквито са данните, съдържащи се в обясненията на подсъдимата с косвени такива, е принципно невярно. В конкретния случай обясненията на подсъдимата А. Р. не са били кредитирани с доверие и това не е било самоцелно, а защото са били опровергани от други гласни и веществени доказателствени източници, обсъдени по отделно и в съвкупност, и подложени на критичен анализ за достоверност. Няма пречка косвените доказателства да могат да послужат като единствена основа за постановяване на осъдителна присъда. В тези случаи, съдът е задължен да установи достоверността на доказателствените средства - източници на косвени доказателства, след което да пристъпи към задълбочена оценка на установените чрез тях доказателствени факти, като всяко доказателствено средство трябва да се обсъди във връзка с всички останали, за да се прецени съставляват ли те хармонично цяло, свързани ли са с основните факти от предмета на доказване, могат ли да се направят изводи досежно тези факт и какви. Преценявайки косвените доказателства по свое вътрешно убеждение, съдът трябва да се ръководи

не от броя им, а от това съставляват ли те в своята съвкупност система от факти, свързани помежду си с основния факт, намират ли се в хармония и водят ли до изводи, които са единствено възможни. И ако това е възможно, както е по настоящото дело, няма пречка осъдителната присъда да почива само на косвени доказателства. В допълнението към касационната жалба, изготвено от подсъдимата се отправя укор към въззивната инстанция за превратно тълкуване във вреда на А. Р. на показанията на св. Г. и подценяване на информацията, съдържаща се в показанията на св.Й. и св.П.. Апелативният съд подробно е обсъдил съдържащата се в показанията на свидетелките Г. и И. информация и убедително е защитил извода си за достоверност на заявеното от тях. Изключил е възможността от евентуалната им заинтересованост да свидетелстват във вреда на подсъдимата, като изложените в тази насока съображения /л.195 от внохд №554/2018 г./ се споделят и от настоящият касационен състав . Не се констатира и подценяване на доказателствените факти, съобщени от св.Й. и св.П.. Независимо, че решаващият съд е намерил тези показания за правдиви, те не са променили изводите му за неправомерно поведение на подсъдимата Р., доколкото по делото са налице множество други доказателства, установяващи го по категоричен начин- такива са показанията не само на св.Г. и св.И., но и показанията на свидетелите Д., В., С., заключенията на техническата и допълнителна техническа експертиза, комплексната /техническа и графическа/ експертиза, както и фактическите обстоятелства, съдържащи се в протокола за претърсване и изземване в дома на подсъдимата. В този смисъл съдът не е подценил информацията, предоставена от свидетелките Й. и П., а напълно обективно е оценил нейното значение.

В заключение, по делото не се констатира касационното основание по чл.348 ал.1 т.2 от НПК, поради което и искането за връщане на делото за ново разглеждане на това основание, не може да бъде уважено.

В допълнението към жалбата на подсъдимата са изложени и твърдения за недоказаност на част от приетите от въззивния съд фактически обстоятелства, което представлява оплакване за необоснованост. Необосноваността не представлява касационно основание по смисъла на чл.348 от НПК, поради което ВКС не дължи произнасяне по него. Върховният съд не е съд по фактите, а по правото, и той се произнася за правилното приложение на материалния закон въз основа на установените от решаващите съдебни инстанции фактически констатации. В правомощията на касационната инстанция е да провери правилността на процеса на формиране на вътрешното убеждение у решаващия съд при събирането, оценката и проверката на доказателствата, във връзка с изпълнението на задълженията му за обективно, всестранно и пълно изясняване на обстоятелствата по делото и неговата намеса е винаги необходима, но само ако установи пороци в този процес, каквито по настоящото дело не се констатират.

На следващо място, в жалбата и допълненията към нея се оспорват всички елементи от обективната и субективна страна на престъплението по чл.282 ал.2 във вр.с ал.1 от НК, в извършването на което подсъдимата е призната за виновна.

Впрочем тези възражения са били правени и пред двете предходни съдебни инстанции, които са намерили задълбочен отговор в съдебните им актове. Независимо от това, доколкото те са наведени и пред ВКС, същият следва да ги обсъди отново.

Твърди се, че инкриминираната разпоредба –чл.9 ал.1 от ЗСВ не може да запълни съдържанието на бланкетната норма на чл.282 от НК, тъй като има изцяло декларативен, принципен характер и не установява правило за поведение, още повече при възприетата форма на изпълнително деяние „нарушаване на служебни задължения“.

Няма спор, че разпоредбата на чл.9 ал.1 от ЗСВ представлява правен принцип. За да се прецени дали той може да запълни бланкета на чл.282 ал.1 от НК е необходимо да се изясни правната природа на правните принципи, както и значението на тяхното деление /според естеството им/ на общи и отраслови. В доктрината съществуват различни становища по този въпрос. Според значителна група автори, общите принципи са идеи, а отрасловите представляват правни норми. Становището, че правните принципи са правни норми, които са важни съставки на действащия правен ред, израз на законодателната воля и могат директно да бъдат прилагани се поддържа в гражданско-процесуалната теория от проф. Ж. Сталев и в наказателно-процесуалната теория от проф. С. Павлов. Такава е позицията и на проф. Д. Милкова, проф. М. Михайлова. и проф.Д. Вълчев, които смятат, че правните принципи, които са отраслови / безспорно е, че чл.9 ал.1 от ЗСВ е отраслов принцип/ са част от позитивното право. /вж. Милкова. Д., Е.Мосинов. Обща теория на правото, Бургас. 1996 /. От своя страна правните норми представляват правила за поведение, в които са установени правата и задълженията на техните адресати, имат общозадължителният характер, гарантиран със специфични правни средства. Следователно, правните принципи представляват правила за поведение - съвкупност от юридически права и задължения, регулиращи поведението на адресатите и отношенията между тях. Динамиката в обществените отношения и непрекъснато изменящите се нужди на живота повишават значението и ролята на правните принципи не само при правосъздаването, но и при правоприлагането. В този смисъл съдебната практика на ВКС също търпи промени / виж Р №309 от 11.04.2018 г. по н.д. №1156/2017 г. на ВКС, първо н.о.; Р №183 от 17.07.2017 г. по н.д.508/2017 г. на ВКС, второ н.о.; Р №81 от 26.04.2018 г. по н.д. №1277/2017 г. на ВКС, първо н.о./.

Изхождайки от тези принципни разбирания, настоящият касационен състав приема, че не съществува пречка разпоредбата на чл.9 ал.1 от ЗСВ да бъде запълваща бланкетния състав на чл.282 ал.1 от НК.

Принципът за случайното разпределение на дела по чл.9 ал.1 от ЗСВ е гаранция за справедлив съдебен процес от независим и безпристрастен съд. С този принцип се цели да се избегне възможността делото да бъде разгледано от специално подбран съдия, като се избегне всякакво съмнение, че на определени съдии се възлагат за разглеждане конкретни дела. По настоящото дело, подсъдимата като е взела за разглеждане и решаване преписка №2802/2009 г., /впоследствие образувано

гр.д.484/2009 г. по описа на РС-Видин/, която съгласно програмата за случаен избор е била разпределена на съдия-докладчик Д. Д. и с помощта на цветно копие на протокол за избор на докладчик е подменила истинския протокол за избор на съдия-докладчик, е нарушила принципа на случайното разпределение, прокламиран в чл.9 ал.1 от ЗСВ. В служебните задължения на подсъдимата се включва разглеждането и решаването на дела, които са разпределени на неин доклад, като всяко отклонение от това задължение съставлява нарушение на службата. Както правилно е отбелязал въззивния съд при престъпление, осъществено чрез действие, каквото е настоящото, деецът следва да се въздържа от действия по служба, които я нарушават. „Изземването“ на дело, разпределено на друг съдия и разгледано от дееца би било единствено дисциплинарно нарушение, само когато не са налице другите елементи от обективната и субективна страна на престъплението по чл.282 от НК, а именно възможността да настъпят немаловажни вредни последици по ал.1 или настъпването на значителни вредни последици по ал.2 и специалната цел за облагодетелстване на трето лице, за чието наличие в конкретния случай ще бъдат изложени съображения в решението по-долу.

По делото не може да се говори за осъществено изпълнително деяние „превишаване на власт или права“/когато длъжностното лице е излязло извън рамките на своята компетентност и е осъществило чужди властнически правомощия или функции/, тъй като не подсъдимата е разпределила чрез програмата за случайно разпределение процесната преписка, а след като тя вече е била правомерно разпределена от оправомощеното да стори това лице-зам.председателя на РС-Видин, е подменила действителния протокол за случаен избор на съдия-докладчик с неистински такъв, в който като избран докладчик е фигурирало нейното име.

По-нататък подсъдимата твърди, че не е разгледала и решила процесната преписка, тъй като е осъществила само действия по администрирането ѝ. Този довод е бил обсъден от въззивната инстанция /л.208 от внохд №554/2018/, която правилно е намерила, че извършените по делото действия от А. Р. са по разглеждане на делото, а прекратяването на производството, представлява решаване на делото, доколкото окончателно слага край на спора.

За да е консумиран състава на престъплението по чл.282 от НК, от субективна страна се изисква наличието на специална цел- в случая да набави облага в размер на 1000 лв. за св.К.. Не винаги е възможно престъпната цел по чл.282 от НК да е потвърдена с преки доказателства, затова намерението на подсъдимото лице да облагодетелства друго трябва да произтича от самите негови действия по служба-от това, че те самите обективират такова намерение. С други думи е необходимо да бъде установено, че длъжностното лице е имало предварителен мотив да „услужи“ на друго. Фактическите обстоятелства, установени по делото за наличието на интимни отношения между подсъдимата и св.К. към инкриминирания период, за погасено по давност вземане на св.К. /независимо, че давността не се прилага служебно/, за липсата на писмени документи, установяващи вземането, недвусмислено сочат, че престъпното поведение на подсъдимата Р. по смяна на

протокола за случайно разпределение на докладчик, направило възможно вземането на делото от нея за разглеждане и решаване, е било насочено към набавяне на облага за св.К.. Вярно е, че облагата, за да е съставомерна не трябва да се следва, не трябва да се дължи. В конкретния случай претендираната с исковата молба сума не се е дължала изцяло на ищеца –св.К.. От приетите от съдилищата факти е видно, че св.К.К. бил предоставил в заем на Н. П. сумата от 400-600 марки. Съдържанието на приложената по делото искова молба от К. К. срещу Н. П. е с цена на иска 1000 евро главница и 650 лв. мораторна лихва, като се претендира и законната лихва върху главницата от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на сумата. Съпоставката на равностойността на предоставената в заем сума 800-1200 лв. с претендираната по исков път – равностойност 1.955,83 лв. главница и 650 лв. лихва, не показва идентичност. Напротив претендираната по съдебен ред е значително по-голяма от дължимата. От показанията на св.К.К. е видно, че подсъдимата е била наясно с дължимата му се парична сума, но въпреки това същата е посъветвала свидетеля да търси по исков път по-голяма. От тези фактически данни може да се изведе целта за облагодетелстване, защото при липса на възражение за давност в исковото производство, съдът следва да прецени основателността на иска, а липсата на писмен документ за размера на дадения паричен заем и искането за разпит на свидетели, които да докажат претенцията по исковата молба / такава, каквато е направена/, обосновава присъждането на по-голямата сума. Всъщност наличието на искова молба е било допълнителен стимул за плащане на сумата и това е видно, както от обстоятелството, че тя не е била платена в продължение на години, така и че по повод нотариалната покана за доброволно плащане, последното също не е настъпило, а това се е случило едва след получаване на исковата молба. Следва да се отбележи, че за съставомерността на престъплението, не е необходимо целта за набавяне на облага да се е реализирала.

ВКС се съгласява с извода на въззивната инстанция, че е налице квалифициращото обстоятелство „значителни вредни последици“, свързани с увреждане законосъобразното и нормално протичане на съдопроизводството, сериозно накърняване на авторитета на съда и намаляване доверието на обществото във функционирането на съдебната система. В случая инкриминираните вредни последици са от неимуществен характер. За да приеме, че са налице, е необходимо съдът да изследва дали те са значителни и дали реално са настъпили, точно както е сторил въззивният съд. Проверяваната инстанция не е надхвърлила рамката на обвинението, излагайки аргументи, допълващи посочените в обвинителния акт и обосноваващи значителността и реалността на настъпване на инкриминираните „значителни вредни последици“, а именно -проявеното негативно отношение на обществеността към начина на работа на съдия Р. посредством проведен митинг пред Съдебната палата в [населено място], както и отпечатаните отрицателни публикации в местната преса, станали обществено достояние. Това е така, тъй като САС не е извършил промяна на фактите, описани в обстоятелствената част, а само е обогатил в доказателствено отношение правните изводи на прокурора, отразени в

обвинителния акт. Да се приеме обратното, би означавало да се отрече възможността на съда да защити изведените от него правни изводи, чрез данни, съдържащи се в доказателствата по делото.

На следващо място, пряка и непосредствена причина за настъпилите вредни последици е именно престъпното поведение на подсъдимата Р., а действията на св.Д. по даване на гласност на нейните неправомерни действия само ги опосредяват. Ако подсъдимата Р. имаше безукорно служебно положение, то не би се стигнало до негативен обществен отзвук.

С включването на квалифициращото обстоятелство „извършено от лице, което заема отговорно служебно положение“ като част от обективния състав на извършеното от подсъдимата престъпление по чл. 282 НК материалният закон е приложен точно. Понятието „отговорно служебно положение“ няма нормативно разяснение. Въпреки дадените с ППВС № 8/81 г. ръководни разяснения, в съдебната практика обхватът му се третира нееднакво във връзка с простирането му върху съдии, прокурори и следователи в хипотезата на извършено престъпление по горепосочения текст.

В принципен план свързването на отговорното служебно положение с длъжностните лица, заемащи ръководни позиции, чийто служби са на по-високо място в служебна йерархия (по указанията в ППВС № 8/81 г.) е последователно поддържано и добре обосновано в съдебната практика. Но то не може механично да се имплантира към правната логика, необходима за решаването на казус като настоящия.

В административен и организационен план е налице служебна йерархия в системата на съда, от гледна точка на която председателят на съда заема по-висока йерархична позиция спрямо редовите съдии от неговия състав, притежавайки правомощията по ЗСВ да представлява съда, да организира работата на съдиите, да назначава и да освобождава от длъжност съдебните служители и пр. Такива правомощия обаче – организационни, ръководни, контролни той няма по отношение на същинската дейност на съдиите – правораздавателната. За разлика от административните ръководители в останалите звена от държавния апарат, чиято дейност е подготвяна и подпомагана от подчинените им служители, в системата на съда, заемащите ръководни административни длъжности не могат по силата на служебното си положение да влияят върху процеса по вземане на правораздавателните решения, върху процеса по изпълнение на преките функции на съдиите, върху насоката на тези решения, върху тяхното съдържание. Правният статус на съдията не се определя по никакъв начин от заемащият ръководна позиция в съответната структура на съда. Макар да се назначават и да се освобождават от кадровия орган – ВСС, макар по отношение на тях разпорежданията на председателя на съда да имат задължителен характер, дългът на съдиите (както и този на прокурорите и следователите) не е да изпълняват волята на тези органи при осъществяването на правораздавателната си функция, а да разрешават поверените им правни спорове в съответствие с волята на закона. За това те са безпристрастни и са независими от другите власти, от страните по

конкретните спорове и от съдебната администрация. Ето защо, фактът на различните йерархични позиции, които редовите съдии и техните административни ръководители заемат, не е достатъчен сам по себе си да постави нивото на отговорност на служебното им положение на различно равнище.

Служебното положение на съдията е твърде специфично, за да се приеме като меродавно мястото му в служебната йерархия на съда досежно преценката на характера му като отговорно или не. С определящо значение за тази преценка са останалите, посочени в ППВС № 8/81 г. критерии – характерът, съдържанието и обемът на изпълняваната длъжност, важността на осъществяваните правомощия и функции, характерът на учреждението, в което деецът работи, значението на служебната му дейност.

Съдията е част от един държавен орган, който е овластен да осъществява особено значима част от държавната власт – правораздаването, като друг орган не може да има каквито и да е правомощия в тази сфера. Касае се за специално, единствено присъщо на съда правомощие, изведено и като конституционен принцип на всяка модерна държава – осъществяване на правораздаването само от съд. Чрез същинската дейност на съда се постига опазването на индивидуалната свобода, на правата на гражданите срещу противозаконни посегателства, съхранява се реда в обществото, постига се избягване на произвола в публичната среда, гарантира се опазването целостта на обществото и държавата. Както е отбелязано в Становище № 3 (2002) на Консултативния съвет на европейските съдии, съдиите работят в сфери, които засягат самата същност на човешкия живот, а дадените им правомощия са тясно свързани с ценностите на правосъдието, истината и свободата. Съдията постановява актове, които след влизането им в сила са задължителни за всички органи и лица и не могат да бъдат изменяни и отменяни от несъдебни органи. От гледна точка именно на начина, по който редовите съдии осъществяват функцията по правораздаване се определя основно авторитета на съда и общественото доверие в неговата дейност. Точно поради това съществува повелята на Конституцията (чл. 133)- дейността и организацията на съда да бъдат уредени в закон (устройствен, процесуални и други закони); статутът на съдиите, условията и реда за тяхното назначаване и освобождаване от длъжност, отговорността им са уредени със закон; налице е нормативна регламентация на формирането на съдебните състави; изпълнението на служебните задължения на съдиите е основано на принципите за непристрастност и за независимост на съда и за лична независимост на отделния съдия, като гаранция за достъпно, предвидимо и справедливо правосъдие, съответно и за изграждане на особено важното в демократичното общество доверие в съда.

Предвид естеството на дейността на съдията неговото служебно положение е твърде специфично, като предполага високо ниво на дълг и отговорност.

За да се преодолеят колебанията в съдебната практика по въпроса дали служебното положение на съдиите, прокурорите и следователите е отговорно по смисъла на НК, през 2010 г. законодателят внесе изменение, макар и единствено в текста на чл. 302 т. 1 НК, конкретизирайки разбирането си, че длъжностни лица, заемащи

отговорно служебно положение са и съдиите, прокурорите, следователите и съдебните заседатели. Като се има предвид едно от основните правила при съставянето на правните нормативни актове - влагането на едносмыслово значение в ползваната специфична терминология, няма причина да се отрече, че смисълът, вложен в термина „длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение“ в чл. 302, т. 1 НК и неговия обхват са същите, с които този термин е ползван и в текста на чл. 282 , ал. 2 НК. В допълнение е необходимо да се посочи, че граматическото тълкуване на посочената норма и използваната дума „включително“, поставена след израза „лице, което заема отговорно служебно положение“, недвусмислено показва, че съдиите, съдебните заседатели, прокурорите и следователите се включват в категорията лица, заемащи отговорно служебно положение. Начинът на формулиране на правната норма сочи още и, че от категорията на лицата, заемащи отговорно служебно положение са изключени полицейските органи и разследващите полицаи, които са отделна категория субекти по чл.302 т.1 от НК. Независимо, че към инкриминираната по делото дата, чл.302 т.1 от НК не е бил изменен /ДВ.бр.92/02 г./, редовите съдии, прокурори и следователи са притежавали качеството на длъжностни лица, заемащи отговорно служебно положение и това се обосновава именно с употребата на предлога „включително“. /в този смисъл Р №382 от 15.10.2010 г. по н.д. №370/2010 г. на ВКС, второ н.о./.

Предвид изложените съображения, ВКС приема, че напълно законосъобразно решаващите съдебни инстанции са приели, че престъпното поведение на подсъдимата Р. осъществява състава на престъплението по чл.282 ал.2 във вр.с ал.1 от НК, поради което не са допуснали нарушение на материалния закон.

Във връзка с наложеното на подсъдимата наказание е налице касационен протест, с искане за връщане на делото за ново разглеждане с цел увеличаване размера на наказанието лишаване от свобода, при условията на чл.66 от НК, и налагане на алтернативно предвиденото в нормата на чл.282 ал.2 от НК наказание лишаване от правото по чл.37 ал.1 т.6 от НК.

Дейността на съда по определяне на наказанието, което подсъдимата Р. следва да понесе, не показва недостатъци. Изводът му, че са налице основанията за приложението на разпоредбата на чл.55 ал.1 т.1 от НК, не е произволен, а се основава на констатираните многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства.

В протеста се оспорва приетите като смекчаващи отговорността обстоятелства чистото съдебно минало на подсъдимата, високият ѝ образователен ценз и добрите характеристични данни в служебно отношение. Твърди се, че доколкото без наличието на безукорно съдебно минало изобщо не може да се заема магистратска длъжност, този факт не следва да се причислява към кръга на смекчаващите отговорността обстоятелства. ВКС се солидаризира с приетото от въззивната инстанция, че съдебното минало е сред онези обстоятелства, които задължително подлежат на преценка по чл.54 ал.1 от НК и отказът да се цени необремененото съдебно минало като смекчаващо обстоятелство, би обосновал неравностойно

третиране на подсъдимата Р. спрямо всички останалите подсъдими. В контекста на коментарираното възражение, в процесуалния документ е изложен аргумент, че „изначално изискванията към магистратите са по-високи в сравнение с тези към останалите български граждани, предвид възложените им функции...“, е относимо единствено към преценката на конкретната степен на обществена опасност на деянието, която правилно е била приета за завишена. Цитираното от прокурора съдебно решение /Р №84 от 14.07.2015 г. на ВКС по н.д. №1928/2014 г.на трето н.о./ не изключва като смекчаващо отговорността обстоятелство чистото съдебно минало на подсъдим-магистрат, а единствено приема, че не може то да бъде водещо при индивидуализацията на наказанието.

По отношение на приетото от съда, че добрите характеристични данни в служебно отношение представляват смекчаващо отговорността обстоятелство / оспорено от прокуратурата/, ВКС намира следното: по делото е приложен Единен формуляр за атестиране на съдии, прокурори и следователи и на административни ръководители и заместници на административни ръководители, от който се установява, че на А. Р. в качеството ѝ на съдия е дадена комплексна оценка за нейната работа- много добра, с максимален брой точки- 100 точки. В атестацията е отразено, че Р. притежава много добра теоретична подготовка в областта на наказателното и гражданското материално и процесуално право и правото на ЕС. Изготвената атестация е за периода 01.01.2005 г.-31.12.2007г. При това положение положителните данни за професионалните знания и умения на подсъдимата не могат да не бъдат отчетени в благоприятна за нея насока. Изложените аргументи, чрез които се обосновава неправилност на изводите на съда относно добрите характеристични данни в служебно отношение касаят или отделни елементи от престъпния състав на престъплението по служба или действия на подсъдимата, които имат отношение към обвинението по чл.316 от НК, прекратено, поради изтекла давност, поради което не могат да бъдат взети предвид.

ВКС обаче се съгласява с тезата на прокурора, че високият образователен ценз не следва да се отчита като смекчаващо отговорността обстоятелство. Този подход би бил дискриминационен по отношение на всички лица, които нямат образование или нямат достатъчно високо образование. Ето защо степента на образованост на подсъдимите, по мнение на касационния състав, по принцип не следва да бъде отчитана нито в полза, нито в тяхна вреда.

Не следва да бъдат ценени претендираните в касационния протест като отегчаващи отговорността обстоятелства продължителния професионален стаж на подсъдимата и мотива /целта/ за извършване на престъплението- да облагодетелства св.К.К.. Това е така, тъй като продължителността на стажа на А. Р. няма отношение към осъществяването от нея деяние, а целта за извършването му е субективен елемент от състава на престъплението, поради което те не могат да бъдат взети предвид като обстоятелства, отразяващи се на отговорността в негативен аспект.

Преценката какво наказание следва да се наложи на подсъдимото лице е конкретна по всяко дело и е обусловена от неговите специфики и подлежащите на обсъждане обстоятелства, законово регламентирани. Доводът в протеста, че делата срещу

магистрати от последните няколко години показват тенденция за налагане на наказание при условията на чл.54 от НК, е без правно значение. Унифицирането на наказателно-правната репресия по отношение на подсъдими-магистрати, заради тяхното предходно длъжностно качество, би било пагубно за върховенството на правото и би противоречало на основни правни принципи, включително на принципа за индивидуализация на наказанието.

В заключение, ВКС приема, че наказанието лишаване от свобода, наложено на подсъдимата е правилно определено при условията на чл.55 ал.1 т.1 от НК, като са съобразени всички индивидуални особености на случая и целите по чл.36 от НК, а определеният размер от шест месеца не е явно несправедлив.

На следващо място, ВКС счита, че решаващите съдебни инстанции обосновават не са наложили наказанието лишаване от права по чл.37 ал.1 т.6 от НК, независимо, че погрешно са приели, че тази санкция е кумулативна. Видно от нормата на чл.282 ал.2 от НК, налагането на наказание лишаване от право да се заема определена държавна или обществена длъжност е по преценка на съда. Изложените от въззивната инстанция аргументи за неналагане на посоченото наказание /л.212 от внохд №554/2018 г./ се възприемат изцяло от настоящия съд, поради което не е необходимо да се преповтарят.

С оглед на всички изложени съображения, Върховния касационен съд не намира да са налице претендираните от страните касационни основания, поради което счита, че касационните жалба и протест са неоснователни и следва да бъдат оставени без уважение, а атакуваното съдебно решение- в сила.

Водим от горното и на основание чл.354 ал.1 т.1 от НПК, ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД, трето наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 133 от 28.03.2019 г., постановено по внохд №554/2018 г. по описа на Софийски апелативен съд, НО.

РЕШЕНИЕТО не може да се обжалва.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1/